

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r.

sprawy **A. Z. i P. W.**

uniewinnionych od popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 246 k.k. w zw. z art. 247 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela substydianego od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 7 marca 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 24 kwietnia 2013 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć oskarżyciela substydianego K. J. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Substydianym aktem oskarżenia A. Z. i P. W. zostali oskarżeni o popełnienie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 246 k.k. w zw. z art. 247 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 kwietnia 2013 r., oskarżeni zostali - na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. - uniewinnieni od popełnienia zarzucanych im czynów. Na skutek apelacji wniesionej od tego orzeczenia przez pełnomocnika oskarżyciela

subsydiarnego, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 7 marca 2014 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiódł adw. R. S. – pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego K. J. Skarżący zarzucił temu orzeczeniu rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na jego treść, tj. (pkt 1) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 357 § 3 k.p.k. poprzez a) nierozpatrzenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, że pokrzywdzony rozpoczął realizację linii obrony opartej o zarzut przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy KPP w W. w czasie osadzenia go w celi z J. K., co stoi w sprzeczności z zawiadomieniem Sądu przez pokrzywdzonego w dniu 15 czerwca 2010 r., czyli trzy miesiące przed osadzeniem razem z J. K., o pobiciu go w związku z przesłuchaniem z udziałem oskarżonego P. W.; b) nierozpatrzenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, że pokrzywdzony został poddany badaniu fizykalnemu przez lekarza R. F. pomimo braku na ten temat adnotacji w karcie informacyjnej; c) nierozpatrzenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na przyjęciu, że – pokrzywdzony podczas zatrzymania został pouczony ustnie o przyczynie zatrzymania i przysługujących mu prawach, pomimo, że spośród obecnych przy zatrzymaniu tylko oskarżony A. Z. potwierdził takie okoliczności; - pokrzywdzony przed przesłuchaniem go w dniu 9 grudnia 2009 r. przez oskarżonego P. W. został pouczony przez niego, że pokrzywdzony zgodnie ze swoją wolą może nic nie mówić, poprzez bezkrytyczne przyjęcie wyjaśnień tego oskarżonego za wiarygodne wobec ich sprzeczności w tym zakresie z zeznaniami Naczelnika Wydziału Kryminalnego T. D.; d) nierozpatrzenie zarzutu obrazy art.7 k.p.k. przez niestosowanie jednakowych kryteriów oceny zeznań świadków przez dopuszczenie w stosunku do zeznań policjantów nieścisłości wynikających z upływu czasu, a nawet podniesienie ich jako wyznacznika wiarygodności przez nadanie tym zeznaniom braku cech wyuczenia (str.20 uzasadnienia Sądu Rejonowego), przy jednoczesnym wypunktowaniu różnic w zeznaniach J. K. na niekorzyść pokrzywdzonego, pomimo podobnego odstępu czasu od relacjonowanych wydarzeń i braku pewności co do szczegółów, a także spójności z zeznaniami na te okoliczności w sprawie II K .../12 na rozprawie z dnia 7 marca 2013r., e)

dokonanie nierzetelnej oceny zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. dotyczącego dowolnego uznania zeznań pokrzywdzonego za niewiarygodne; (pkt 2) art.7 k.p.k. w zw. z art.433 § 2 k.p.k. i w zw. z art. 357 § 3 k.p.k. przez: a) dowolne uznanie, że oskarżyciel substydiarny nie wskazał dokonania przez Sąd Rejonowy błędnej negatywnej weryfikacji zeznań J. K.; b) dowolne uznanie, że w apelacji nie zostały podane żadne dowody, które miałyby wykluczyć doznanie obrażeń ciała przez K. J. w Areszcie Śledczym; c) dowolne uznanie w oparciu o ocenę sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym, że K. J. nie miał obrażeń przy przyjęciu do Aresztu Śledczego, bowiem wtedy nie opowiedział o tym w ustnym wywiadzie, d) ustalenie prawidłowości weryfikacji materiału dowodowego w oparciu o dowody osobowe przez Sąd Rejonowy w zakresie wykluczenia powstania obrażeń u K. J. przed przyjęciem go do Aresztu Śledczego, z pominięciem zeznań funkcjonariusza Aresztu Śledczego kpt. A. M. w zakresie wykluczenia przez niego możliwości doznania krzywdy przez K. J. w kontekście specjalnego nadzoru związanego z charakterem postawionych mu zarzutów.

Skarżący w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz orzeczenia Sądu I instancji i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela substydiarnego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie zauważyć należy, iż skarżący wskazuje w zarzucie kasacyjnym obrazę art. 357 § 3 k.p.k. Jednakże odczytując prawidłową treść tego zarzutu, w tym w szczególności uzasadnienia, przyjęć należy, iż zamiarem skarżącego było zarzucenie obrazy art. 457 § 3 k.p.k.

Lektura przedmiotowego środka zaskarżenia dowodzi, iż skarżący podnosząc pod adresem Sądu Okręgowego zarzut rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., w sposób nieodpuszczalny na etapie kasacyjnym, zmierza w istocie do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji zaakceptowanego przez Sąd II instancji. Tymczasem – jak wielokrotnie podnoszono w orzecznictwie - zgodnie z art. 523 § 1

k.p.k. podstawą wniesienia kasacji może być tylko rażące naruszenie prawa, nie jest zaś dopuszczalne badanie w trybie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia zasadności oceny dowodów oraz dokonanych ustaleń faktycznych.

Z całą stanowczością wskazać należy - wbrew temu co sugeruje skarżący – że orzeczenie Sądu Okręgowego w K. spełnia standard wyznaczony przez art. 457 § 3 k.p.k. ale i przez art. 433 § 2 k.p.k. Uzasadnienie orzeczenia tego Sądu zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji pełnomocnika. Istotnie uzasadnienie Sądu Okręgowego może sprawiać wrażenie minimalistycznego, to jednak jego uważna lektura przeczy sformułowanym zarzutom o niekompletnej, nierzetelnej i pozbawionej właściwego uzasadnienia instancyjnej kontroli. Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach wielokrotnie wskazywał, iż w sytuacji, gdy apelacja została sporządzona w „*niezwykle drobiazgowy sposób, a bardzo szczegółowe i rozbudowane jej uzasadnienie, w wielu momentach zacierało istotę stawianych zarzutów, to taki sposób redakcji środka odwoławczego nie mógł obligować Sądu odwoławczego do równie kazuistycznego odpierania wszystkich, najdrobniejszych nawet zarzutów i ustosunkowania się do każdej, nawet całkowicie ubocznej kwestii tam zasygnalizowanej*” (zob. postanowienie SN z dnia 26 marca 2009 r., II KK 276/08, LEX nr 491347). Ponadto podnieść należy, iż w wypadku, gdy analiza przedstawionych w apelacji zarzutów pozwalała Sądowi odwoławczemu uznać je za całkowicie bezzasadne, może on, dzielając w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, uchylić się od wnikliwego odniesienia się do nich w uzasadnieniu swojego wyroku, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem zasadnej argumentacji Sądu I instancji (zob. postanowienie SN z dnia 2.08.2006 r., II KK 238/2005, LEX nr 193046, postanowienie SN z dnia 27 lutego 2013 r., II KK 98/12, LEX nr 1297682).

Wbrew twierdzeniom skarżącego, w procedowaniu Sądu Okręgowego w K. nie sposób doszukać się naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Niezbędne jest przypomnienie, na co Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach, że skuteczne podniesienie pod adresem Sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy sąd ten

poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (zob. *postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527*). W omawianej sprawie Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych ustaleń faktycznych i zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne, poczynione przez Sąd *a quo*. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie można skutecznie wywodzić zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., li tylko na podstawie powzięcia odmiennej - niż uczyniły to orzekające Sądy - oceny dowodów. Tym bardziej, że skarżący nie wykazał, aby Sądy orzekające w niniejszej sprawie oceniły dowody w sposób dowolny, a nie swobodny. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga w szczególności wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja kwestionuje jedynie wynik oceny domagając się podzielenia oceny dokonanej przez jej autora.

Sąd Okręgowy w K. rozpoznając apelację pełnomocnika dokonał instancyjnej weryfikacji materiału dowodowego w kontekście wywiedzionych w apelacji zarzutów. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd ten szczegółowo odniósł się do całości materiału dowodowego sprawy, w tym zeznań oskarżyciela subsydiarnego K. J. Na str. 8 uzasadnienia w pełni zaakceptowano ocenę tych zeznań przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Odwoławczy nie tylko szczegółowo omówiono powody niedania wiary zeznaniom oskarżyciela subsydiarnego ale także odniesiono się do oceny zeznań świadka A. M. oraz J. K. i J. K. (str. 6 i n. uzasadnienia). Poddano kontroli pozostałe źródła dowodowe oraz wskazano na te dowody, które stanowiły podstawę dokonanych rozstrzygnięć. Zrealizowana w tym zakresie synteza jest logiczna, spójna, konsekwentna i brak jest jakichkolwiek podstaw do twierdzenia, aby ocena ta miała charakter dowolny. Nie można zasadnie przyjąć, iż Sąd Okręgowy naruszył zasady określone w art. 7 k.p.k., zaś odmienna i subiektywna ocena dowodów dokonana przez autora kasacji odnosząca się do czynu stawianego uniewinnionym nie może być procesowo skuteczna.

Jeszcze raz podkreślić należy, że dokonana przez Sąd II instancji kontrola orzeczenia Sądu Rejonowego spełniła kryterium rzetelnej o czym świadczy dostateczna treść pisemnych motywów wyroku tego Sądu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.